

sagen angivet ovenfor Sp. 2271—73. Af de ommeldte Bestemmelser's Opretholdelse ved Siden af den ny Lov saa vel som af det udtrykkelige Forbehold, der er gjort i § 1 (se ovenfor under denne Paragraf), vil det følge, at for saa vidt nogen saadan Bestemmelse ikke vilde kunne anvendes jævnfides med Lovforslagets Forfrister, udelukkes disse sidste. Disse ville i Kraft heraf være udelukkede i ethvert Tilfælde, hvor en særskilt Lovbestemmelse foreskriver en Frist — være sig kortere eller længere end Forslagets — til Paatale (eller til at begynde Sag), se om saadanne Bestemmelser ovenfor Sp. 2272. Fremdeles vilde i Kraft af § 21 og Forbeholdet i § 1 i alt Fald en umodificeret Anvendelse af Forslagets Regler være udelukket i Tilfælde, hvor en særskilt Lovbestemmelse maatte give en længere Frist til at fremsætte eller anmelde Krav eller minde Debitor, end Forslaget vilde hjemle til Paatale. De Fordringer, for hvis Vedkommende saadant forekommer (se ovenfor Sp. 2272—73), er imidlertid allerede ifølge § 18 ubetinget undtagne fra Forslagets Bestemmelser; og det Spørgsmaal vil saaledes ikke kunne opstaa, om der i noget af de ommeldte Tilfælde maatte, naar Krav først er fremsat eller anmeldt i rette Tid, være Plads for at anvende Forslagets Paatalefrister, saaledes at disse bleve at regne fra et senere Udgangspunkt, end Forslaget bestemmer. I de Tilfælde derimod, hvor en Lov har fastsat en kortere Frist til Kravs Fremsættelse eller Anmeldelse, end Lovforslaget bestemmer til Paatale, vil der ved Siden deraf være Plads for Forslagets Regler. Denne Bemærkning vil finde Anvendelse ved Fristerne i D. L. 3—1—7, Postlov af 5te April 1888 §§ 18 og 28, Lov (Nr. 28) 21de Marts 1873 § 27, Lov (Nr. 153) 30te November 1874, ovenanførte Lov af 18de Juni 1870 § 17, andet Led, samt Præskriptionsbestemmelserne i de forskellige Pensionlove. Om Forholdet, hvor præklusiv Indtælbelse er udstedt, findes, som tidligere omtalt, særlige Regler givne i Forslagets § 10.

Til § 22.

I § 22 er Overgangen fra de gældende til de ny Regler foreslaaet ordnet paa den Maade, at disse sidste skulle finde Anvendelse ogsaa paa Fordringer, som ere stiftede, før Loven træder i Kraft, og navnlig saaledes, at ogsaa den Tid, der da allerede er gaaet, kommer med i Beregning, men at der — bortset fra det Tilfælde, at Fordringen ogsaa vilde være ophørt efter de hidtil gældende Regler — holdes en vis Tid aaben til

Paatale, efter at Loven er traadt i Kraft. I sidstnævnte Henseende er foreslaaet en Frist af tre Aar. Denne Ordning vil naturligvis ved staaende Skyldforhold kunne medføre noget øjeblikkeligt Besvær for Kreditor, idet det, naar der i det Øjeblik, Loven træder i Kraft, allerede er gaaet henved syv Aar eller mere af den Tid, som er angiven i Forslagets § 4, jfr. §§ 5 og 6, vil kunne blive nødvendigt for Kreditor at sørge for at faa sin Fordring fornøjet inden de tre Aars Udløb.

Tilbage staar at omtale de Afvigelser mellem Lovforslaget og det norske Komiteudraft, som ikke tidligere ere omhandlede. Først skal nævnes en Forskel, som der er i Ordningen af de to Forslags Bestemmelser, og som har givet en Del af disse et indbyrdes noget afvigende Udseende. Forstællen vedrører i øvrigt alene den tekniske Bygning af de paagældende Regler, ikke derimod de Virkninger, som disse sigte til at frembringe; bortset fra nogle faa Afvigelser i Enkeltheder, som ville blive omtalte nedenfor, tør tværtimod Komiteudraftets Regler anses beregnede paa i deres Virkninger at falde sammen med Lovforslagets.

I foranstaaende Lovforslag findes, som det vil erindres, allerede imellem Bestemmelserne om Forældelsesfristernes regulære Længde (§§ 2 til 6) givet Regel om, at for en Fordring, for hvilken der haves enten Gældsbrief eller Dom eller offentligt Forlig, skal ordentligvis — det vil sige, forudsat at ikke tyve Aars Fristen gribes ind (§ 2), og at Fordringen, der er Tale om at støtte paa Dommen eller Forliget, heller ikke er af saadan Art, som ommeldes i § 3 Nr. 2 til 4 — Forældelsesfristens normale Længde være ti Aar, se § 4 Nr. 1, jfr. § 5. Endvidere er allerede i Bestemmelserne om Udgangspunktet for Beregningen af tre, ti og tyve Aars Fristen optaget den almindelige Regel, at ifald Debitor senere har afgivet en Anerkendelse af Fordringen, regnes Fristen fra Anerkendelsen — hvilken Regel er behandlet simpelthen som en Regel om et alternativt Udgangspunkt for Beregningen af de nævnte Frister (se § 6). Af de nævnte Sætninger har i Komiteudraftet kun Reglen om, at Fristen for en Fordring, for hvilken der er udstedt Gældsbrief, er ti Aar, fundet sin Plads i de Paragraffer (§§ 2 til 6), som fastsætte den almindelige Længde for Forældelsesfristen, se § 5, sidste Stykke; og denne Regel er her ikke udtrykt i den samme Almindelighed som i Lovforslaget, men omfatter alene Fordringer af de Arter, som nævnes i § 5, og for hvilke denne sidste